

все по-малка и по-малка, докато се загуби. Въ тая минута си спомнихъ тайнитѣ знаци на кмета и секр.-бирника, и потръпнахъ. И въ сѣщото време, една подла мисль мръдна въ съзнанието ми: слава Богу, утре си отивамъ!.. Вънъ се чу глъчка, влѣзе пждаря. Продължихъ разпита. Хората, очевидно напласени, изпърво не искаха да разправятъ. Но скоро всичко се установи. Ония хайдути, кмета и секр.-бирника, уредили цѣла система на обиръ: задържали отъ раздаваната помощ отъ кого четвъртъ, отъ кого третина, подъ предлогъ на нѣкакви разноси, като вземали разписки за цѣлата сума. Сега пъкъ почнали да връщатъ на нѣкои — ужъ станало грѣшка. Двамината, разбира се, отричаха напълно и обвиняваха учителката, че ги клевети и насъсква селянитѣ. Още тамъ, обаче, азъ ги привлѣкохъ за обвиняеми и имъ опредѣлихъ гаранции.

Привършихъ късно вечерята. Въ селото, наистина, нѣмаше де да се спи, а у кмета, разбира се, не можехъ да отида. Накарахъ да ме заведатъ въ квартирата на учителката. Хазяитѣ ме чакаха, хапнахъ на бързо, и останахъ самъ. Въ малката